

bedre, eller rettere sagt mindre daarligt end selve Lovforslaget. Sluttelig vil jeg atter anbefale, at man ubetinget stemmer imod Lovforslaget, hvorledes dette saa end kommer til at se ud.

Sad: Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt's 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg) har en forunderlig Lyft til at stille Forholdene paa Hovedet og til paa urigtige Forudsætninger at bygge kunstige Resultater. Naar det ærede Medlem saaledes vilde, saafremt der ikke kom Noget ud af det foreliggende Lovforslag, lægge Skylden over paa Ministeriet og maaste ogsaa paa de Medlemmer, som i denne Sag understøttede Ministeriet, maa jeg tilstaa, at dette er forunderligt, idet det Faktiske, det Virkelige dog er det, at Regjeringen har gjort og gjør, hvad den fornaar, ved at foreslaa, forsvare og oplyse det Lovforslag, som her foreligger, og der fra den Side, som støtter Regjeringen, ogsaa gjøres, hvad man i saa Henseende kan, for at faae Lovforslaget gennemført, medens der ligesaa faktisk fra den Side, hvortil det ærede Medlem hører, gjøres alt Muligt for ikke alene at bringe Lovforslaget i en saa ringe Skikkelse som mulig, men endog arbejdes paa at bringe det til et Enderesultat liget Nul. Jeg skal ikke tilbageholde, at den Slutning, som det ærede Medlem kom til, forekommer mig, set i Virkelighedens Belysning, at være et saa kunstigt Resultat som vel muligt, bygget paa falske Forudsætninger. Imidlertid har jeg ikke begjæret Ordet for at komme dybere ind herpaa, thi det er jo ikke første Gang, at vi af det ærede Medlem have hørt den Slags Paastande og lignende Begrundelser, og det bliver sikkerlig efterhaanden kun Hedsommeligt at imødegaa den Art af Beviser. Men naar jeg har forlangt Ordet, er det, fordi jeg har haft en personlig Opfordring dertil derved, at det ærede Medlem udtalte, at det ved en Skrivelse fra statistisk Bureau til Regjeringen, som var bleven oversendt til Rigsdagen, var blevet beviist, at Aaret 1879 havde i alle Henseender været saa billigt, at der ikke fornødt kunde være Tale om, at der nu mere burde bevilges Embedsmændene højere Lønninger end dem, som blev givet dem i 1870. Da det ærede Medlem har udtalt dette, og jeg har en personlig Opfordring til saavel at holde paa, at hvad der er udtalt af statistisk Bureau, er i alle Henseender fuldstændig overensstemmende med Sandheden, som ogsaa til at holde paa, at man ikke maa bringe en modsat Opfattelse ud iblandt Publikum ved at gribe et ganske enkelt Moment, som der ingenlunde er lagt Skjul paa, og som der heller ikke burde lægges Skjul paa, ud af Skrivelsen, og bygge derpaa, medens man i Virkeligheden kun bør slutte af, hvad der er det samlede Resultat af Skrivelsen og holde sig til Summen af famlige Bemærkninger, som ere fremkomne fra Bureauet, saa haaber jeg, at man vil forstaa, at jeg maa finde det nødvendigt for mit Bedkommende

at jeg herved nedlægger en Indsigelse imod den Slutning, som det ærede Medlem kom til. Der er i den fra det statistiske Bureau komne Skrivelse fremfat en ganske anden Anskuelse. Ganske vist er der om det enkelte Punkt overensstemmende med Sandheden udtalte at i 1879 vil en Udregning af Prisen paa enkelte Livsforsødenheder, Fødemidler, Brændsel og Belysning, naar man bruger den traditionelle Maade at regne paa, give til Resultat, at det nævnte Aar har været billigere end de øvrige Aar af Halvfjerdsjerne. Men dette beviser af to Grunde i og for sig aldeles Intet. For det Første er der ikke Tale om alle Livsforsødenheder, men kun om en Del, og for det Andet er der kun Tale om et enkelt Aar og ikke om en saadan Samling af Aar, at der deraf kan drages nogen almindelig Slutning. Dette er netop meget tydelig udtalt i selve Skrivelsen. Forsaa vidt kunde jeg jo gjerne optage, naar jeg vilde, Spørgsmaalet fra det ærede Medlems Standpunkt, thi det ærede Medlem maa dog indrømme, at, naar vi gaa tilbage til Aaret før, 1869 — og det maa der jo dog nærmest være Tale om, naar vi tale om Lønningerne fra 1870 — finde vi billigere Priser, men jeg skal, som sagt, ikke opholde mig nærmere herved, thi det, jeg maa holde paa, er, at man maa have en Aarvætte for sig, og at man ikke kan slutte hverken fra Prisen paa en enkelt Livsforsødenhed eller enkelte Dele af Livsforsødenhederne eller af et enkelt Aar. Jeg skal tillade mig at bemærke, at, hvis det var Folkethingets Mening, at Embedsmændenes Lønninger skulde reguleres herefter, saa maatte man nødvendigvis være bleven ved med en tidligere anvendt Lønningsmaade. Hvis det var Folkethingets Mening, at der skulde hvert enkelt Aar gives forskellige Lønninger til Embedsmændene, efter som de enkelte Forsødenheder, her er Tale om, Korn, Smør o. s. v., vare noget billigere eller dyrere i de enkelte Aar, saa maatte man være bleven ved med den Lønningsmaade, som tidligere har været yndet af Folkethinget, nemlig Lønningerne beregnede efter Korn. Men det er ikke det, Folkethinget i lang Tid har villet. I detmindste har man ved alle de Lønningsforslag, som i Aarene efter 1870 have været behandlet af Folkethinget, været stærkt imod Sædlønninger, naarsomhelst der fra enkelte Sider har været slaaet derpaa. Men jeg skal dernæst oplyse det ærede Medlem om en anden Ting, og det er den, at, hvis vi ikke holde os alene til de Priser, som fandtes i det i denne Henseende særlig lave Aar 1879, komme vi til et ganske andet Resultat. Jeg kan godt her udtale som min Overbevisning, at det med Hensyn til de nævnte Livsforsødenheders Pris var et særegent lavt Aar, som vi havde ifjor, og at dette har været saaledes, turde ganske simpelt være en Følge af de foregaaende meget høje Aar og den Krise, som fulgte efter. S